

Megtorpant. Szeme elé Nia alakja rajzolódott s mellette a férfi tépte a kenyérfa édes gyümölcsét.

Visszahúzódott a sűrűbe és a fák rejtekében megkerülte a tisztást. Lopva kúszott közelükbe. Agyában megbénultak a gondolatok és belsejében elült a szorongó érzés.

Irtózatossá erővel csapott le dorongja a férfi fejére. Rémes ordítás hasított a levegőbe, s Nia karjait kitarva, kuncogva roskadt Abu lábai elé.

Abu vérbenúszó szemei rámeredtek a leütött emberi roncsra, majd dorongját újra a magasba emelte, hogy lesújtson.

Nia felsikoltott:

— Engem? — bugyborékolta ki a szó vérző ajkán, s rimánkodva nézett Abura.

Abu leroskadott. Feje lecsuklott, s két nehéz könnyesepp gördült ki szemgödöréből...

Az ősember lelkében kisarjadt a féltékenység első csirája és a földi életbe denervérszárnnyakkal költözött be a Bánat.

Willant Rezső.

VERS VAGY TE IS.

*Indulsz. A mozdony sürget már dohogva
és a tavaszba messze-fut veled.
Ne vidd a vádat és a bűt magaddal,
hogy hűvös szóval megsértettelek.*

*Vers vagy Te is. Ezért van harc közöttünk.
Rég vívom érted a művész-tusát.
Ki a hibás, ha túlságos közelről
nem hallom lelked tiszta ritmusát?*

*Ki a hibás, ha néha feltolulva
egy kúsza hang harmoniádba tép,
és gúnyjal int szivárványos magasban
a büszke, győzhetetlen eszme-kép?*

*Vers vagy Te is. A harcban meg nem érzed,
hogy míg hozzád ér, bennem fáj a gáncs.
S a fájó gáncs nem céltalan civódás,
s kedves, nem ok, hogy érte visszabánts.*

*Már távolodsz. Repít a gép robogva.
Nem is tudod, hogy most lettél enyém.
Varázs-ütésre dallamod kiépül,
s zengő egész vagy, zengő költemény.*

Aprily Lajos.